

De Boer

voorzieningen van parlementariërs, sterk te verbeteren. Wij hebben dan ook geen behoefte aan dit wetsvoorstel en zullen tegenstemmen.

De **voorzitter**: Ik stel voor, te stemmen bij zitten en opstaan.

Daartoe wordt besloten.

De **voorzitter**: Ik constateer, dat de aanwezige leden van de fracties van GroenLinks, de SP en het lid Bierman tegen dit wetsvoorstel hebben gestemd en die van de overige fracties ervoor, zodat het is aangenomen.

Ik stel vast, dat het wetsvoorstel is aangenomen met een tweederde meerderheid, waarmee aan de wettelijke voorschriften is voldaan.

Aan de orde is de voortzetting van de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Regels met betrekking tot de geestelijke verzorging in instellingen in de zorgsector, in justitiële inrichtingen en in de krijgsmacht (Wet geestelijke verzorging zorginstellingen, justitiële inrichtingen en krijgsmacht) (23720).**

(Zie vergadering van 13 mei 1997.)

De beraadslaging wordt hervat.

Mevrouw **Le Poole** (PvdA): Mijnheer de voorzitter! De vorige keer, twee weken geleden, is hier het woord gevoerd door een aantal fracties en wel die van VVD, D66, CDA en PvdA. De woordvoerder van de SGP sprak toen namens de fracties van SGP, GPV en RPF. De behandeling is toen aangehouden omdat er nog een belangrijk vraagpunt was waarop minister Sorgdrager niet kon antwoorden. Wij zijn blij dat de staatssecretaris er nu is. Zij kan hopelijk ons van een beter antwoord voorzien. Wij hebben vanmorgen in ieder geval met alle woordvoerders afgesproken dat ik namens hen allen het woord zou voeren. Wij zijn het namelijk tot op grote hoogte met elkaar eens, in ieder geval over de vraag hoever wij komen met de brief van de staatssecretaris van 23 mei 1997.

Helaas zijn wij niet geheel tevreden met dat antwoord. Het kabinet houdt vol dat er geen extra

middelen nodig zijn. Volgens ons wordt daardoor de aparte geschiedenis van de bejaardenoorden, met name op financieel gebied, miskend. De staatssecretaris zegt dat de provincies doorgaans ruimte hebben gelaten voor geestelijke verzorging in het budget. Er bestonden echter wel degelijk grote verschillen tussen de provincies, zowel wat betreft de vraag of er ruimte was gelaten als met betrekking tot de vraag hoeveel ruimte er was gelaten. Gisteren nog hebben enkelen van ons overleg gevoerd met de Woonzorgfederatie. Wederom is ons gebleken dat de Woonzorgfederatie meent dat vele verzorgingshuizen in grote moeilijkheden zullen komen als zij deze wet moeten uitvoeren zonder dat er extra middelen voor beschikbaar komen.

De staatssecretaris stelt in haar brief dat zij bereid is, de Woonzorgfederatie te vragen om een inventarisatie te maken van de wijze waarop destijds ruimte is gecreëerd voor geestelijke verzorging en de wijze waarop verzorgingsinstellingen daarmee zijn omgegaan. Het lijkt ons nuttig dat deze inventarisatie er komt. Hoe dan ook, het zal duidelijk moeten worden dat er een oplossing is voor de financiële problematiek die deze wet veroorzaakt voor de bejaardenoorden. Het uitgangspunt daarbij zal moeten zijn dat verpleeghuizen en bejaardenoorden werkelijk gelijk behandeld worden, met inachtneming van het verschil in financiële historie.

De brief van de staatssecretaris is onvoldoende om onze zorgen op dit punt weg te nemen. Wij zijn een beetje bang dat deze zorgen ook vandaag niet weggenomen kunnen worden. Wij kunnen ons voorstellen dat wij een schriftelijk antwoord krijgen van de staatssecretaris in de week voor het reces en dat wij de wet op de laatste dag voor het reces afhandelen. Hopelijk hebben wij dan echt uitsluitel gekregen en is ons gebleken dat er een oplossing is voor het probleem dat er lijkt te bestaan.

Dit is wat ik namens de verschillende woordvoerders wil opmerken.

Staatssecretaris **Terpstra**: Mijnheer de voorzitter! Ik dank mevrouw Le Poole voor haar inbreng, mede namens de andere woordvoerders. Ik ben het met haar eens dat het wellicht de beste procedure is om

eerst te komen tot absolute helderheid over welke situatie wij hier praten. Ik heb in mijn brief van 23 mei al aangeboden om aanstaande maandag met de Woonzorgfederatie te overleggen over de wijze waarop wij een nauwgezette en gedetailleerde evaluatie voor elkaar kunnen krijgen. Ik kan mij voorstellen, nu mevrouw Le Poole er een beperking in de tijd aan verbindt, namelijk dat zij uiterlijk een week voor het reces antwoord wil hebben, dat wij wellicht via inschakeling van het IPO of een onafhankelijk onderzoeksbureau binnen de door haar gestelde tijdsperiode deze inventarisatie voor elkaar kunnen krijgen. Ik zeg mevrouw Le Poole dit graag toe.

Mevrouw **Le Poole** (PvdA): Mijnheer de voorzitter! Wij hebben niet alleen om een inventarisatie gevraagd; wij verlangen ook dat een oplossing wordt aangereikt in de zin die ik zojuist heb aangegeven. Ik hoop dat u ook daarover uitsluitel zult kunnen geven.

Staatssecretaris **Terpstra**: Mijnheer de voorzitter! Ook over de oplossing, althans de oplossingsrichting, zal ik graag in de schriftelijke beantwoording een week voor het reces met een duidelijk standpunt komen. Voorts heb ik goed geluisterd naar mevrouw Le Poole, die heeft gesteld dat het uitgangspunt moet zijn dat verpleeghuizen en bejaardenoorden totaal gelijk worden behandeld. Dat kan evenwel pas op het moment dat de financieringswijze van de verzorgingshuizen totaal gelijk is aan die van de verpleeghuizen. Dat is pas het geval wanneer er in het jaar 2002 wordt overgegaan van de subsidie-regeling ex Ziekenfondswet naar de echte AWBZ-regeling. In die situatie is er ook helderheid over de scheiding tussen wonen en zorg waarop ook in deze Kamer is aangedrongen en waarover waarschijnlijk al in de zomer van 1998 meer duidelijkheid zal kunnen worden geboden. Ook dat zal dan moeten meewegen bij de beantwoording van de vraag of er sprake is van een totale intramurale setting zoals bij de verpleeghuizen en of daarbij ook het beschikbaar stellen van

Terpstra

geestelijke verzorgers aan de orde dient te zijn.

Het gaat om een uitgangspunt dat ook van belang is voor het wetsvoorstel dat wij hebben ingediend. Inderdaad kan ervan worden uitgegaan dat bij gelijke situaties ook gelijke behandeling dient te volgen. Wij verkeren nu in een overgangspe-riode en in die periode zullen wij met elkaar moeten nagaan of nadere regelgeving nodig is tot aan de definitieve vorm. Een andere mogelijkheid is dat wij met de budgetvrijheid die er nu al is, op een andere manier omgaan. Men weet dat wij op het moment in bespreking zijn over "meer handen aan het bed", zowel bij de verzorgings- als bij de verpleeghuizen. Dit zou kunnen betekenen dat er wat meer financiële ruimte ontstaat voor het budget en dat binnen dat budget de budgetvrijheid van de directies een bepaalde rol speelt.

Ik stel voor dat ik ook deze materie uitgebreid aan de orde stel in de schriftelijke rapportage aan deze Kamer, een week voor het reces.

Mevrouw **Le Poole** (PvdA): Het komt mij voor, voorzitter, dat wij hiermee allen tevreden kunnen zijn; er wordt een oplossingsrichting aangegeven. Wellicht wil mevrouw Van Leeuwen hierop nader ingaan.

Mevrouw **Van Leeuwen** (CDA): Het is natuurlijk wél duidelijk, mevrouw de staatssecretaris, dat in een ander opzicht óók het AWBZ-regime wordt toegepast, namelijk waar het ging om de afschaffing van de vermogenstoets. Dat was het begin en zo is de overgangswetgeving ook tot stand gekomen. Dat het eindtraject is gericht op het jaar 2002, laat onverlet dat de mensen in dezelfde situatie verkeren, ook wat de materiële aspecten betreft. Dit dient ons inziens ook gevolgen te hebben voor de geestelijke verzorging. Ik wilde het toch graag even op deze manier aanpunten.

De **voorzitter**: Ik stel voor, de beraadslaging voor onbepaalde tijd te schorsen.

Daartoe wordt besloten.

De vergadering wordt enkele minuten geschorst.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Wijziging van de Wet educatie en beroeps- onderwijs in verband met decentralisatie van huisvestings- en bestedingsbeslissingen en vervallen van het economisch claimrecht (24666).**

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Hofstede** (CDA): Mijnheer de voorzitter! De CDA-fractie is voorstander van de nu voorgestelde decentralisatie. De huisvesting en alles wat daarmee samenhangt, wordt daarmee een zaak van de instellingen, in dit geval de ROC's. In navolging van het HBO en het universitair onderwijs wordt de huisvesting nu dus ook daaraan overgedragen. Dat is een goede zaak en een zaak die ook in deze Kamer nauwelijks is omstreden, naar ik heb begrepen.

Anders is het echter met de voorwaarden waaronder de overdracht zal plaatsvinden, vooral met de middelen die daarvoor in de toekomst beschikbaar zijn. De prangende vraag voor mijn fractie is daarbij of deze middelen voldoende zijn voor de ROC's en of deze overdracht opnieuw een soort van verarmingsimpuls zal geven. In de schriftelijke voorbereiding is maar liefst drie keer gevraagd om duidelijke antwoorden. Dat is op zichzelf bijzonder, drie keer. Voor alle duidelijkheid: dat gebeurde niet om het wetsvoorstel op te houden of om onderhandelingen met de BVE-raad te beïnvloeden of om welke andere reden dan ook. Dat gebeurde louter en alleen vanwege de ernstige bekommernis – om met onze zuiderburen te spreken – over het beroepsonderwijs in het algemeen en met het middelbaar beroepsonderwijs in het bijzonder.

Het middelbaar beroepsonderwijs is zo langzamerhand arm geworden en dreigt steeds meer in te boeten aan kwaliteit. Daarover heerst brede verontrusting in onze maatschappij en niet alleen bij de direct betrokkenen, maar ook ver daarbuiten. Bij de behandeling in deze Kamer van de WEB op 24 oktober 1995 is dat aan de orde geweest, maar ook daarna bij een begrotingsbehandeling en bij de algemene beschouwingen in deze Kamer op 19 en 20 november

jongstleden. De Tweede Kamer heeft deze ernstige verontrusting ook al vele malen besproken en ook in moties vastgelegd; moties die vervolgens zeer marginaal werden uitgevoerd. Het bedrijfsleven is daar breed onrustig over in Nederland. De onderzoeken van Moret, Ernst & Young en van Berenschot geven ook voldoende aanleiding om die verontrusting verder te voeden. Ook onze oud-minister Van Veen, toch een van de belangrijkste adviseurs en kenners van het middelbaar en het andere beroepsonderwijs, heeft daarover vorige week aan de bel getrokken in verband met het technisch beroepsonderwijs. Het lijkt wel alsof de enige personen in ons land die er zeker van zijn dat het goed gaat met het beroepsonderwijs, de beide betrokken bewindslieden zijn en dat het dan ook echt ophoudt in ons land.

Het MBO is van enorm groot belang voor onze economie in de toekomst en van het welslagen van het nu breed geroemde en door elke partij zo langzamerhand geroemde poldermodel. De toekomst daarvan zal ook in hoge mate afhangen van hoe wij onze vaklieden opleiden. Daarom moet de CDA-fractie aandringen op meer zekerheid voor de bekostiging of over het beschikbaar zijn van voldoende middelen in de toekomst. Die zekerheid hoort vandaag geboden te worden door de minister.

De schriftelijke beantwoording heeft ook in derde aanleg de twijfel niet weggenomen. De BVE-raad heeft nog zeer recent uitgesproken dat een middenreeks nodig is van 380 mln. op jaarbasis. Dat betekent dat jaarlijks een tekort dreigt te ontstaan van zo'n 40 mln. Dat zal onverkort leiden tot verdere verarming en opnieuw tot een aanslag op de kwaliteit van het onderwijs. Die kwaliteit van nu ten minste in stand houden zou toch juist het uitgangspunt moeten zijn bij de beraadslagingen. Een vraag is dan: hoe kan de minister die kwaliteit garanderen bij een zo groot verschil op jaarbasis?

Een andere vraag betreft de normatieve waarde. Deze waarde is gesteld op zo'n 4,2 mld. in de overeenkomst met het BVE-veld. De minister zegt een- en andermaal dat hij zich aan de overeenkomst met de BVE-raad wil houden en dat hij blijft uitgaan van ± 50% (46%), waarin de middelen zouden moeten voorzien – maar dan wel zo'n bijna 50%